

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi powoda
o wznowienie postępowania zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 marca 2013 r., sygn. I ACa (...),
w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko Uniwersyteckiemu Szpitalowi Klinicznemu w (...)
o zapłatę i rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2015 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

**Oddała zażalenie; zasądza od powoda na rzecz pozwanego
240 (dwieście czterdzieści) zł kosztów postępowania
zażaleniowego.**

**Nakazuje wypłacić z kasy Sądu Apelacyjnego w (...) adw. B. G.
kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o należną
stawkę podatku od towarów i usług (VAT) tytułem nieopłaconych
kosztów pomocy prawnej w postępowaniu zażaleniowym
udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 15 maja 2014 r. odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania w sprawie przeciwko Uniwersyteckiemu Szpitalowi Klinicznemu w (...) zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 marca 2013 r. na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Podstawy skargi o wznowienie postępowania wyczerpująco określają przepisy art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99 (OSNP 2001, nr 4, poz. 133), a następnie w postanowieniu z dnia 21 września 2007 r. V CZ 88/07 Lex nr 486003), jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że okoliczności w niej wskazane nie wyczerpują ustawowej przesłanki wznowienia postępowania, wymienionej w powyższych przepisach k.p.c., to podnoszona w żądaniu podstawa prawna żądania nie zachodzi. W takim przypadku skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu, stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9 postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r. IV CZ 48/07, Lex nr 485887; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2008 r. III UZ 13/07, Lex nr 442729).

Stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Zarówno nowe okoliczności, jak i nowe środki dowodowe muszą być tego rodzaju, aby powołanie ich mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Wskazując zatem te okoliczności lub dowody, podać trzeba równocześnie, w jakim zakresie ich uwzględnienie mogło zmienić podstawę orzekania, wpływając tym samym na treść samego rozstrzygnięcia. Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. Wykrycie o którym mowa w powołanym art. 403 § 2 k.p.c. odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nie ujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi. Nie odnosi się natomiast do okoliczności i dowodów jawnych z materiału poprzedniego postępowania, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 36, postanowienie SN z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, niepubl., postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05).

Powołane przez skarżącego w skardze okoliczności w postaci braku uwzględnienia przez Sąd wniosku powoda o rozpatrzenie złożonego do akt sprawy wydruku TK z opisem i płytką, jak słusznie przyjął Sąd Apelacyjny, nie stanowią nowej okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Nie jest to bowiem nowy dowód, z którego skarżący nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. W orzecnictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby powołania strona tego nie uczyniła (por. postanowienie SN z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, Nr 2, poz. 36, postanowienie SN z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 158/03, niepubl.).

W tym stanie Sąd Apelacyjny słusznie uznał, że wskazane przez skarżącą środki dowodowe nie stanowią nowego środka w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. i skargę o wznowienie postępowania, jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia odrzucił, co przesądza o bezzasadności zażalenia.

Godzi się przy tym zaznaczyć, że odmowa przeprowadzenia zgłaszanego przez stronę dowodu nie stanowi pozbawienia możliwości działania uzasadniającego wznowienie postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 20 maja 1990 r. II UKN 105/99, OSNP 2000, nr 19, poz. 735). Tylko bowiem wtedy można uznać, że skarga o wznowienie postępowania oparta jest na ustawowej podstawie wznowienia w postaci nieważności postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości działania, gdy wskazuje konkretne uchybienie sądu, będące wynikiem naruszenia przepisu prawa procesowego.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania wynikająca, zdaniem skarżącego z niewłaściwego składu sądu. Jak wynika z akt sprawy wydanie wyroku z dnia 23 października 2012 r. przez Sąd Okręgowy w (...) (k. 456), w osobie sędziego P. K. zostało poprzedzone przeprowadzeniem rozprawy w dniu 16 października 2012 r. której przewodniczył sędzia P. K., na którą stawily się obie strony, powód wraz z pełnomocnikiem, na której sąd prowadził postępowanie dowodowe, przesłuchiwał biegłych na okoliczność sporządzonych w sprawie opinii (k. 437). Była to rozprawa przeprowadzona z zachowaniem wszystkich wymaganych standardów rozprawy. Wyrok został zatem wydany przez sędziego, przed którym odbyła się rozprawa poprzedzająca bezpośrednio wydanie wyroku. Tym samym zarzut, że zaskarżony wyrok został wydany w postępowaniu dotkniętym nieważnością postępowania polegającą - zdaniem skarżącego - na pozbawieniu go w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. możliwości obrony swych praw należy uznać za bezzasadny.

Z tych względów zażalenie oddalono (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego w odniesieniu do pełnomocnika powoda orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 461).

O kosztach postępowania zażaleniowego, na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na zażalenie, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.